

LEGIE

Kristýna
SNĚGONOVÁ

František
KOTLETA

LEGIE

FRANTIŠEK
KOTLETA

LEGIE

LEGIE

František
KOTLETA

LEGIE

LEGIE

Copyright © František Kotleta, 2025

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2025

Cover art © Jiří „Arbe“ Miňovský, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0255-5 (print)

ISBN 978-80-278-1600-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1601-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1602-6 (pdf)

***Památce Františka Moravce (1895–1966),
legionáře, zpravodajce, muže navždy oddaného
myšlence svobodného Československa a autora
plánu atentátu na zastupujícího říšského pro-
tektora Reinharda Heydricha.***

Přemkovi

Ať se jednou se Soňou zase potkáte mezi hvězdami.

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se

podařilo aspoň získat starou nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, tajemnou Amandou a polskou profesorkou Dankou Krasiński a léta hledají způsob, jak osvobodit Zemi. Nyní přichází jejich čas zúčtování, den, na který se chystali od začátku invaze. Možná nebude vypadat tak, jak si kdysi představovali, ale bude to den, kdy už nebude možné couvnout. Vítězství, nebo smrt.

Ve vězení

„Na pozor se vyser. Na tohle se ve Společenství nehraje. Kde jsi, kurva, dělal základní výcvik? V prdeli nějakýho sukry?“

„Kolik ti je, cucáku? Šestnáct? Sedmnáct? To si ještě pamatuješ, jak chutnalo mlíko tvý mámy, než ji namleli do separátu, ne?“

„Co ty jsi, kurva, za zjev? Čumíš jako imbecil. Dochodil jsi aspoň základní školu?“

„Vy dva spolu jebete, že vždycky stojíte vedle sebe jako dva buzerantský ocasy?“

Poslední věta patřila mně. Ta předposlední Gerasimovi. Zrovna u toho bych i dodal, že se nižší důstojník Kriňa trefil, ale u sebe jsem měl trochu pocit, že jsem udělal chybu. Příliš jsem si za poslední roky zvykl mít Gerasima po boku. Natolik, že mi nedošlo, že zrovna v téhle situaci jsem se mu měl spíš vyhýbat. Naštěs-tí u těchhle Kriňových proslovů platilo, že jediná odpověď, kterou očekává, je: „Ano, pane. Jsem nula, pane. Velice vtipný postřeh, pane. Skutečně jsem ocas a mou mámu namleli do separátu, tak se tomu pojďme všichni zasmát, pane.“

A tak jsem jenom řekl: „Skvělý vtip, pane.“ Kriňa už ale stál vedle a vymýšlel další kolo urážek pro zbytek jednotky. Lidské jednotky, které velel. Opakovalo se to každý nástup. Tvrdil, že tím utužuje ducha útvaru, ale všichni věděli, že jen potřebuje šikanovat lidi pod sebou, protože každý nad ním to zase dával sežrat jemu. Pamatoval jsem si to z dob, kdy jsem byl poprvé v utajení jako člen Společenství. Velel jsem sice jenom hromadě těžebních horníků, ale pořád mi funkce vězeňského kápa poskytovala určité výhody a taky přístup k výše postaveným. Ty výhody byly fajn, jako třeba skutečné jídlo, ale horší bylo, že se člověk dostal do nové pyramidy, v níž byl úplně dole, jenom kousek nad hovnem na botě svého velitele. Chudáci jako Kriňa si to pak vybíjeli zase na svých podřízených.

„Budeš mě, kurva, poslouchat. Když ti nařídím, že přebľafneš nějakýho sukru, přebľafneš, kurva, nějakýho sukru, jasný?“

Už stál na konci řady. Lidská jednotka měla pouhých jedenadvacet členů a hned nad Kriňou byl sukerský velitel, takže jsem počítal, že důvod Kriňovy nenávisti k sukrům spočívá v tom, že musel toho sukru přebľafnout sám. Ať už obrazně, nebo skutečně.

„A teď se, do prdele, rozpočítejte. Každý druhý začíná s hlídkou, každý první se hlásí na šichtu ve vězení. V systému máte své vyjebaný pozice. Odchod, kokoti.“

„Čuráci odcházejí, pane!“ odpověděli jsme jako jeden muž. Na to si Kriňa potrpěl. Na jeho kulatém obličejí se objevil spokojený úsměv. Trochu vrávoravě odešel pryč, zatímco skupina spustila „první, druhá, první, druhá“. Až když se počítání dostalo k nám, řekl Gerasim: „Druhá,“ a já taky: „Druhá.“ Měli jsme to domluvený s partičkou vojáků vedle nás, takže to nikomu nevadilo, a Kriňa už byl pryč.

„Stejně, co je to za čuráka?“

Gerasim si spíš povzdechl, než že by se mě skutečně ptal. Takových jako Kriňa jsme zažili hodně, ale myslím, že poslední dobou nastal jejich zlatý věk. Odhadoval jsem, že mu nebylo ani třicet, takže když přišla mimozemská invaze, nejspíš ještě ani neměl svou první práci. Tihle lidé buď umřeli hned na začátku toho všeho, nebo se museli nějak probít, a většinou se probíjeli tak, že vlezli do Souručenství. Jejich ideály, hodnoty a způsob chování se tak formovaly spíš pod vlivem enlilského impéria než čehokoliv, co tvořilo hodnoty a ideály lidstva za celou dobu jeho vývoje.

„Dlužíš mi hovnovou šichtu, Ivane.“

Slova patřila Violette, které ještě před chvílí Kriňa vysvětloval, že když on bude chtít, donutí ji přeblafnout sukru. Otočil jsem se a kývl.

„Jasný, klidně dvě. Potřebujeme si dát s Johanem oraz.“ Johan bylo Gerasimovo krycí jméno. Moje zase Ivan. Myslím, že není potřeba vysvětlovat, kdo je vymýšlel.

Violette nemohlo být víc než dvacet, ale zdaleka mezi námi nebyla ta nejmladší. Leonovi třeba nemohlo být ani šestnáct. Všichni tihle lidští vojáci Společenství byli ještě děti, když se to stalo. Na rozdíl od nás. Nakrátko ostříhaná blondýnka si přehodila palek na druhé rameno a vyrazila na určené stanoviště právě s Leonem. Oba byli Francouzi, takže tíhli k sobě, i když se nacházeli nejméně tisíc astronomických jednotek od Paříže.

* * *

Sukrové vězení vládli. Možná v tom byl nějaký systém, možná prostě jenom pořád leželi na dně potravního řetězce Společenství a tohle bylo důkazem. Akorát že pod nimi byli ještě lidé.

„Musíte vykydat hovna. Buďte opatrný, ta svině už zabila tři vojáky. Se divím, že za to ještě...“ Poslední slova nechal viset ve vzduchu,

zatímco cihlička slitiny vzácných kovů zmizela v jeho kapse rychleji než toaleták na Kraksně, když Amanda vařila své proslavené lasagne à la Giuseppe.

„Jsme ještě nikdy chanu neviděli takhle zblízka,“ pronesl jsem, abych nějak zdůvodnil, proč platíme za to, abychom měli hovnovou šichtu místo práce mezi vojáky ve vězení.

„To máte být rádi, ne se jí vnucovat pod drápy,“ uchechtl se sukra a natáhl se do skřínky pro obří palek. Nám dal něco jako lopaty. Ideální nářadí pro lidi. Vyrazili jsme ze skladovacího kontejneru směrem k Hradu. Říkali jsme tomu Hrad, protože to něco jako hrad bylo. Obří hrad. Fakt obrovský. Měl průměr možná deset kilometrů. Vesměs šlo o ruiny. Rozpadlé hradby, kdysi vysoké věže a propojené několikapatrové budovy. Jak jsem poslední roky pozoroval výdobytky a symboly úpadku různých civilizací, odpovídal víceméně tomu, co jsme nacházeli všude – společnost na planetě rostla a bobtnala, staré se měnilo na nové pod vlivem vojenské technologie a nakonec to zamrzlo ve stavu, kdy se místní kultura dostala do kontaktu s vyspělejší mimozemskou technologií. Hrad patřil kdoví komu a jeho základy kdoví kdo vybudoval v době, kdy se jako válečné nástroje používaly kameny a praky. V těch časech musel být

nedobytný. Nakonec ho zkoušeli přestavět tak, aby odolal výbuchům granátů a energetickým zbraním, ale podle kráteru, který se nacházel prakticky ve středu Hradu, se jim to nepodařilo. Určitě tu ale původně žili vysocí tvorové. Rozhodně něco přes dva metry. Při těch pár výpravách dovnitř jsme ale nikde neviděli žádné nákresy ani nápisy, které by nám o nich něco prozradily.

Hrad se nacházel na planetě Sirion. Naše jednotka tu přistála přesně před týdnem jako součást vojenské posily, na kterou už nedošlo. Na Sirionu totiž Společenství objevilo baštu odporu proti své vládě a během dlouhé pozemní bitvy se elitním oddílům podařilo ji totálně zničit. Naše jednotka byla jediná, ve které sloužili lidé. Zbytek výsadkových divizí se skládal z klasického mixu druhů v područí Společenství. Zatímco my a sukrové jsme se hned přeskupili na pracovní čety, které maximálně tak strážily latríny a skladiště, zuuriti a další k násilí předurčené druhy vystřídali vyčerpané a zdecimované bojové jednotky a zabezpečovali planetu před případnými zbytky rozprášeného odboje.

„Nevíte, kdo tu žil?“ zeptal jsem se sukry, jehož vstupní kartička nás propípala přes kontrolní rámy a hlídky strážící Hrad, jenž se

mezitím stal obřím vězením pro poražené nepřátele.

„Koho to zajímá?“ odvětil sukra a ukázal svou elektronickou kartičku dvěma zuuritům, kteří tvořili stráž před nejhlídanější částí Hradu. Gerasim do mě dloubl loktem, abych mlčel. Měl pravdu. Sukra mi naštěstí nevěnoval skoro žádnou pozornost. Připomněl jsem si, že se musím hlídat, abych nás neprozradil. Byli jsme příliš blízko tomu, pro co jsme sem dorazili. A ohrožovali jsme kvůli tomu všechno, na čem jsme poslední roky pracovali. Ale já ji v tom nesměl nechat. Kdybych to udělal, popřel bych sám sebe.

„Jsi idiot,“ řekl mi asi pomiliontė za tu dobu Gerasim a mně nezbylo než s ním souhlasit.

* * *

Cela vypadala dokonale středověce. Masivní rezivějící mříže měly mezi sebou rozestupy možná na tři centimetry. Dveře jistil čtvercový zámek, který vyrobilo Společenství a byl snad jediným moderním vybavením široko daleko. Mříže oddělující jednotlivé cely se táhly dobrých sto metrů chodbou sestupující zvolna dolů. Cela s chanou byla předposlední.

„Máte zpoždění,“ vyštěkl nášij.

Instinktivně jsem o krok ustoupil, stejně tak Gerasim. Sukra před našijem sklonil hlavu. Ti tvorové vypadali nebezpečně bez ohledu na to, co dělali nebo kým byli, a tihle k tomu všemu patřili k hodně specifické jednotce. Říkalo se jim Mistři bolesti. V tom názvu bylo obsaženo všechno. Měli jediný úkol – mučit zajatce. Zpravidla ani ne tak kvůli zjišťování informací, to zvládly dost dobře drogy. Šlo – jako ostatně většinou v historii – o to nepřítele zlomit a ponížit.

„Omlouvám se, pane, venku měli zase zmatek v rozkazech,“ vysvětloval sukra, zatímco si nás nášij prohlížel. Nestál tu sám. Po jeho boku se tyčil další příslušník jeho druhu. Oba měli na sobě jenom černé kalhoty lesknoucí se jakousi zasychající tekutinou. Rozhodně nepocházela z jejich vlastních těl. Bezpochyby se jednalo o krev. Čí? Na to jsem byl příliš malý znalec mimozemských druhů a toho, co jim kolovalo v žilách, pokud nějaké měly. Za zády nášijů jsem zahlédl dvě pohodlná křesla, velikostí a tvarem akorát tak pro ně, stůl, na kterém ležela hromada jídla, a hned vedle něj dlouhý ponk s mučícími nástroji. I ty pokrývala vrstva zaschlé krve různých vesmírných druhů.

„Ještě jednou bude mít někdo zmatek v rozkazech a odneseš to svým životem,“ pronesl

druhý nášij. Popošel k elektronickému zařízení, vytukal do něj sérii znaků, které jsem nebyl schopný si zapamatovat, a otevřel nám vstup dovnitř.

„Začněte tady, ať můžeme pokračovat. Ta tlustá svině to tam všechno zasrala, když jsme ji trochu polechtali,“ zasmál se přesně tím způsobem, který bývá vyhrazený pouze absolutním psychopatům a učitelkám v mateřské školce. „Leží tam taky jeden sukra, který uklízel hovna před váma. Ta mrcha ho sejmula. Za chyby se platí,“ dodal a podíval se přitom na našeho průvodce. Ten se ani nehnul a počítám, že ho teď to zdržení kvůli nám mrzelo víc, než ho těšil vzácný slitek v kapse.

Naběhl jsem do cely s připravenou lopatou a Gerasim popadl obří antigravitační kontejner, který sem přitáhl nejspíš ten chudák, co teď ležel na studené podlaze.

* * *

Žil. Jen co se za námi zabouchly dveře cely a my popošli pár kroků dovnitř, ponořili jsme se do dusivého zápachu a tmy. Světlo mířilo primárně do místnosti mezi celami, v níž jsme teď mohli pozorovat odcházejícího sukru a nášije. Ti se spokojeně pustili do jídla.

„Pomoc,“ zašeptal ležící sukra. Měl na sobě stejnou kombinézu vojáka pomocných sborů jako my.

„Nemůžeme,“ zašeptal Gerasim a hodil na mě přitom důrazný pohled, ze kterého jsem tmě navzdory vyčetl, abych tentokrát nedělal hovadiny.

„Prosím,“ pokračoval sukra. Chanský dráp mu probodl tělo a poškodil jeho jinak celkem flexibilní páteř, takže se nemohl hýbat. Vedle něj ležela lopata, kterou upustil. Šlo o stejného chudáka, jako jsme v tuhle chvíli byli my – pomocná síla v armádě a snadno odpočítatelná položka. Přišel vybrat výkaly z cel, zapomněl na opatrnost a příliš se přiblížil ke vzteklé chaně.

„Musí strašně trpět,“ zamumlal jsem.

„Já strašně trpím tím, že jako pitomec po každé poslechnu ty tvoje šílené nápady a většinou to odseru svým zdravím. Nade mnou se neslituješ, kápo?“

„Neříkej mi kápo, ty bejku.“

Gerasim zabučel a potom ztlumil hlas. „Připomíná mi to tady místo, kde jsme se seznámili.“ Podíval se směrem k nášijům, kteří si pochutnávali na syrovém mase. Netušili jsme, jak dobrý mají sluch, ale pro jistotu jsem začal lopatou opatrně nabírat polotekutou hmotu na zemi a házet ji do kontejneru.

„To je ale puch,“ konstatoval Gerasim.

„Prosím,“ zašeptal znovu sukra, „zabijte mě.“

Připlížil jsem se k němu a znovu zkontroloval nášije. Ládovali se jako o život a smrad, který jsme svou bohuľibou činností jen vířili, je v tom nijak neomezoval. Možná jim naopak chutnalo víc. O téhle agresivní rase jsem věděl jenom to, že když je mám v dosahu, je to problém, a jejich zvyky a kultura stolování mě vůbec nezajímaly. Počkal jsem, až Gerasim nabere velkou hroudu polotekutého výkalu, a když ho plesknul do kontejneru, připravil jsem se použít ostrou část lopaty, abych sukrovi prořízl hrdlo.

Zachrčel. Naštěstí potichu, a když Gerasim mlasknul do kontejneru další kus lejna, znovu jsem se rozpřáhl k ráně z milosti.

„Jsi blázen. Poznají, žes ho zabil ty, a ne ona,“ zašeptal Gerasim.

„Možná ne.“

„A to ‚možná‘ vsadíš proti životům nás obou. Nás tří, když počítám i ji.“

Měl pravdu. Sukra ke mně dál natahoval ruku.

„Prosím.“

„Do hajzlu, nemůžu. Zkusíme tě...“

Nevím, co jsem mu chtěl říct, ale došlo mi, že je mu mé morální dilemma úplně jedno. Chtěl

ukončit svou bolest. Určitě měl vnitřní zranění, nejspíš už neléčitelná, a i kdyby ho vytáhli ven, na jeho ošetřování by se nášijové vykašlali. Toužil po rychlé smrti, ale já mu ji nemohl dopřát. Raději jsem od něj odešel ke spoutané chaně.

Museli se jí hodně bát. Silná ocelová lana měla elektronicky ovládanými pouty přicvaknuta k oběma rukám i nohám. Ocas měla znehynbněný okovy s lanem vedoucím přes hák ve stropě k obřímu navijáku, který se ovládal zpoza mříží.

„Roztáhli ji jako kuře, který potřebuješ nacpat nádivkou.“

Gerasim si sice nebral servítky, ale taky to popsal přesně. Natáhli chaně všechny končetiny tak, aby se nemohla ani hnout. Počítal jsem, že šlo o součást mučení. Něco jako poctivý starý skřípec. Možná se tím i chránili, protože ten nešťastný sukerský uklízeč chaninu možnost pohnout se ošklivě odnesl. Nejspíš ho dostala ocasem. Respektive odnesl až to, že ho ti dva psychopati nechali v cele s chanou pomalu umírat v bolestech. Kdoví jestli to neměli celou dobu v úmyslu.

„Opatrně,“ varoval mě Gerasim, když jsem se k chaně přibližoval, zatímco jsem nabíral výkaly. Musela tu být dlouho. Většinu toho, co

z ní vyteklo, mělo ale na svědomí natažení na skřípec. I kdybych si dokázal představit, jaká to musela být bolest, nechtěl jsem to ani zkoušet.

„Ago?“ zašeptal jsem do tmy.

Chana se ani nepohnula.

„Co když je mrtvá?“ ozval se mi za zády Gerasim.

„Nesmí být,“ zavrtěl jsem hlavou a nabral kus hovna na lopatu.

„Dej si pozor, ať tě nezabije.“

„Je mimo.“

„Což vůbec nic neznamená. Sukra by mohl vyprávět.“

Asi mohl, protože zatím pořád chrčel na zemi. A Gerasim měl pravdu. Aga dokázala být životu nebezpečná i na pokraji smrti. A to teď rozhodně byla. Pancéřovou kůži jí pořezali. Viděl jsem několik kovových bodců se zpětnými háčky, které jí zabodali do citlivějších částí těla, včetně mléčných žláz, jež dokazovaly, že i když z lidského pohledu vypadala jako plaz, patřila ke svébytnému, a hlavně velmi specifickému mimozemskému druhu. Kdysi jsme na to téma vedli s Gerasimem dlouhou debatu. On tvrdil, že nedává smysl, aby měla ještěrka prsa, já jsem oponoval, že Aga je chana, a ne ještěrka, a nechápal jsem, že se proti prsům, ať už na komkoliv, ohrazuje zrovna on.

„Ago,“ zašeptal jsem znovu a popošel k ní.
Nereagovala.

„Je to vůbec ona?“ zeptal se Gerasim, zatímco víc než okázale pokračoval v naší fekálně čistící činnosti.

„Jo, je,“ přitakal jsem. Informace, které nám Rudý vrabčák poslala, hovořily jasně. Aga za sebou neměla dobrý rok. Od našeho rozdělení zaznamenala několik porážek od Společenství. Rozdělila své vzbouřené chany na několik rozptýlených skupin a sama se uchýlila na tuhle ztracenou planetu, kde zrovna zuřilo lokální povstání proti Společenství. Nejspíš doufala, že tu najde nové spojence nebo alespoň úkryt. Ale enlilské impérium v posledních dvou letech začalo brutálně potlačovat veškeré vnitřní nepřátele.

Moc dobře jsme to věděli. Kdekoli jsme se objevili my nebo jenom zmínka o nás, tam se také co nejdříve zjevila flotila válečných lodí a elitní zuuritské oddíly, které nás měly dostihnout. Stačilo, aby někdo špitl o Kapitánu Bouchačovi a Lordu Mrdákovi, a jeho město lehlo popelem, i když jsme na té planetě nikdy nebyli ani o ní neslyšeli. Jejich urputnost by nám mohla lichotit, ale ve skutečnosti byla jenom děšivá. Protektor Bronas nás pronásledoval po celém vesmíru a s námi každého, kdo by mohl pro

enlilské impérium představovat problém. Jako by pro něj válka s churity byla méně důležitá než dostat nás a kohokoliv, kdo by nám mohl pomoci. A během potírání vnitřních nepřátel šel tvrdě i po Aze. Zuuriti díky násobné přesile rozprášili její jednotku a ji uvěznili tady, ve starém Hradu. Mučení nejspíš mělo být jenom začátkem, než ji odvezou přímo Bronasovi. Ten už by se postaral o to, aby všechno, co zažila tady, byla pouhá předehra. A to bylo něco, co jsem nemohl dovolit, i když jsme kvůli tomu museli přerušit všechny své probíhající operace.

„Ago,“ zašeptal jsem.

„Odporné maso,“ zachraptěla.

„Poznala tě,“ oddechl si Gerasim, ale já si tím nebyl jistý.

Chana zachrčela a zkusila se pohnout, ale v sevření pout a lan jí to nešlo. Raději jsem už nemluvil a pokračoval v čištění podlahy pod ní. Každou chvíli jsem očekával nějaký Gerasimův vtip na naše někdejší manželství, ale vzhledem k tomu, v jakém stavu hrdá válečnice a naše dlouholetá parťáčka byla, se k žádnému neodvážil. Byl jsem mu za to zatraceně vděčný.

„Co by řekli ti dva šeššigové na to, že se místo kydání hnoje chcete s tou chanou kamarádit?“

Hlas přišel ze tmy vedlejší cely. Musel patřit dalšímu vězni. Zaskočeně jsme se na sebe

s Gerasimem podívali. Se společností jsme nepočítali.

„Asi je na to upozorním. Dva mrtví ardu těch šeššigů jsou dobrý výkon na chlapa v lochu.“

Snažil jsem se podívat, kdo je za mřížemi, ale neviděl jsem nic než temnotu. Mozek mi ochromila hrůza z představy, že naše mise bude vytrazena ještě dřív, než pořádně začala, a že se za chvíli budeme muset postavit dvěma nášijům jenom s lopatami v rukách, takže jsem ani neměl čas přemýšlet nad tím, že ať už s námi mluvil kdokoliv, čip v mé hlavě některá jeho slova nerozeznává, což se mi nestalo už velmi dlouho.

„Tak – a jsme po krk v hovnech. A kupodivu nemyslím hovna tvójí bejvalky, kamaráde,“ povzdechl si Gerasim a hodil do kontejneru poslední kousek.

„Můžeme ti pomoci,“ zašeptal jsem směrem k vedlejší cele.

„Duš Nam-lú-uluš nepotřebuje pomoc enlilských ardu.“

„Nejsme jejich ardu, ať je to cokoliv. Vrátime se, z té cely tě dostaneme a naši kamarádku taky, tak nebuď kretén a drž hubu.“

Podíval jsem se na Gerasima, který to ze sebe vychrlil a čekal, jestli na nás chlápek navzdory jeho lákavé nabídce upozorní nášije. Chanin soused kupodivu mlčel.

„Máte dva východy slunce, lofasové,“ odpověděl nakonec.

* * *

„Pane, máme hotovo,“ oznámil jsem pokorně, když jsme se postavili před dveře cely. Stejně jako sukerský poddůstojník, který nás sem doprovodil, jsme se i my raději dívali do země. Na nášijích toho stejně nebylo moc k vidění. Chvíli nás ignorovali, ale nejspíš nás jenom chtěli vyprovokovat k tomu, že to budeme opakovat, aby nás pak mohli potrestat za případnou drzost nebo cokoliv, co je napadne. Vlastně jsem se divil, že čekali na záminku. Jejich práce byla mučit zajatce, takže muselo jít o zvlášť zvrácené parchanty, a to i na poměry jejich druhu.

„Co ten sukra?“ zeptal se mě jeden z nich nakonec.

„Je mrtvý.“

„Určitě?“

„Ano,“ zalhal jsem. Riskoval jsem hodně, ale nemohl jsem jinak. Gerasim jenom protočil oči v sloup.

„Odvezte ho s těma hovnama,“ nařídil nášij a my se vrátili zpět do cely. Podíval jsem se k Aze, ale nehýbala se. Jako by byla mrtvá. Věděl jsem ale, že není. Měla tuhý kořínek. A já se

nehnal přes půl vesmíru, abych ji pochoval, ale zachránil. Musela vydržet.

„Mlč a třeba přežiješ,“ zašeptal sukrovi Gerasim a spolu jsme ho ponořili do hoven. Snad pochopil, protože ani nezachroptěl. Vyrazili jsme s vozíkem ven.

„Máme vykydat i tady?“ zeptal jsem se a ukázal na místo, odkud nás vydíral neznámý hlas.

„Ne. Tam nikdo kromě nás nesmí,“ zavrčel nášij a máchl směrem k dalším celám podél chodby, kterou jsme sem přišli. Naše hovnová mise teprve začínala.

* * *

Jakmile jsme se dostali z dosahu nášijů, trochu se nám ulevilo. Ale jenom trochu.

„Máme polomrtvýho sukru ve vozíku plným hoven tvý holky.“

Tak zpět, Gerasimovi se evidentně ulevilo o něco víc.

„To, že ho tam nechali chcípnout, přece nemohl být oficiální rozkaz, ne? Prostě to zkusíme, jenom...“

„Co když nás vrátí a pošlou k nášijům, aby si nás naporcovali k večeři? Kvůli záchraně jednoho sukry to bude naše nejmarnejší mise. A pokud nás nesežerou, jak chceš dostat ven Agu

i toho zmrda z tý druhý cely? Já se picnu, neměli jsme se sem hnát. Mohl jsem teď sedět na Kraksně, pít růžový kafe, večer si zahrát s Dankou šachy, a když říkám šachy, víš, co tím myslím,“ mrkl na mě Gerasim a zasnul se.

„Nemohl. Ani ty bys v tom Agu nenechal, ale protože je to moje rozhodnutí, můžeš mi dávat za vinu všechno, co se podělá,“ nabídl jsem velkoryse, zatímco jsme čekali u první brány bez hlídky.

Gerasim potřásl hlavou. „Máš mě přečtenýho, kapitáne“.

„Nebylo to moc náročný čtení, taková *Honzíkova cesta*, řekl bych.“

„Zato ty jsi hotová *Anna Karenina*.“

Unaveně jsme se posadili na zem vedle vozíku.

„Kolik let už to spolu táhneme?“ zeptal se nakonec.

Pokrčil jsem rameny. Vážně jsem nevěděl. Pět let? Možná víc. A možná mnohem víc. Během toho všeho, co jsme spolu ve vesmíru prožili, jsem ztrácel pojem o čase. Navíc na každé planetě plynuly dny jinak a na vesmírné lodi člověk ztratil pojem o dnech a nocích, jak na ně byl zvyklý na Zemi, mnohem snadněji.

„A jak ten náš příběh dopadne?“ pronesl po chvíli, když jsem na jeho otázku neodpověděl.

„Víš, jak to říkal John Lennon? Na konci vždy vše dobře dopadne. A jestli to dobře nedopadlo, tak to potom ještě není konec.“

„Já myslel, že to byl Jim Morrison.“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou, „ten říkal: ‚Posyp-
te mi péro kokainem a přiveďte holku, co jí ho
tam strčím.‘“

Gerasim se zasmál. „Víš, že jsem jednou přes-
ně tohle...“

„O tom nepochybuji,“ odvětil jsem a vstal. Můj parták mě rychle napodobil, protože se k bráně blížil sukerský poddůstojník, který nás sem přivedl. Otevřel ji svým kouzelným klíčem, a když se podíval do našeho vozíku, ustrnul.

„Je mrtvý?“

Zavrtěl jsem hlavou. Síla zvyku. Samozřejmě nemohl tušit, co tohle lidské gesto znamená.

„Není,“ dodal jsem na vysvětlenou.

„Propustili ho?“

„Ne. Řekli jsme jim, že je mrtvý, tak nás ne-
chali ho naložit.“

Sukra se na chvíli přestal hýbat. Pak zamlel něco o tom, aby ty dva naši se sežrali duchovní červi, a podíval se nám do očí.

„Proč jste to udělali? Mohli by vás zabít. I mě, pokud se tam ještě vrátíte a oni zjistí pravdu.“

Netušil jsem, jestli je to výčitka, nebo upřímná otázka.

„Můžete pro něj něco udělat?“ zeptal se Gerasim místo vysvětlování motivů našeho činu. Jako vždy mě nejdřív seřval, ale pak stejně udělal správnou věc.

„Pojďte. Venku bude pod normálním velením a dostane se do nemocnice,“ zašeptal sukra a přidal do kroku.

Návštěva

Vojáci Společenství z pomocných jednotek, jako jsme byli my, měli v rámci služebního cyklu jenom dvě hodiny osobního volna. Služební cyklus byl něco jako den, akorát měl stanovený počet sekund, protože den a noc probíhaly na každé planetě jinak. Protože naše kontejnery, které sem vyházeli z vesmírných lodí a v tuhle chvíli byly pro většinu jednotek veškerým zázemím, se nacházely na okraji vojenského tábora, byli jsme pod o něco menší kontrolou, a tudíž jsme si mohli dovolit si trochu vyhodit z kopýtka.

Samozřejmě na začátku všeho stál Gerasim, který hned po přistání, kdy už velení vědělo, že boje skončily a naše ostré nasazení se nekoná, vyrazil do lesa, který obklopoval tábor okolo Hradu, a nasbíral tam ovoce, jež začal zpracovávat nejlepším způsobem, který znal – destilací. Nešlo o nic složitého, protože jsme si přivezli malý mobilní výrobek, který měl sice sloužit primárně k výrobě náhradních komponentů palseků a různých poničených či ztracených součástí výstroje, ale vyrobil i destilační

kolonu. Přemýšlel jsem, jestli jsem někdy pil horší chlast než tohle, ale nakonec když šlo o to utužit v jednotce vztahy, měla ta brečka dost procent. A to bylo podstatné.

„Caipirinha, vážení!“ vtrhl do tábořiště Gerasim a v ruce držel dvě láhve čiré tekutiny. S brazilskou caipirinhou to nemělo společného absolutně nic, ale lesk v Gerasimových očích to rozhodně nemohlo vymazat.

U ohně sedělo pět lidí. Někdy se nás tu sešlo i deset, ale celá jednotka nikdy. Faktem bylo, že většina členů pomocného oddílu se ostatním vyhýbala. Nedivil jsem se. Souručenství vládnoucí lidstvu pod kuratelou Společenství nastolilo tvrdou disciplínu. Stát se vojákem na vesmírné misi znamenalo obrovský společenský vzestup a zajišťovalo to, že nikdo z blízké rodiny nemusel do separátu. Každá chyba, nebo dokonce kázeňský trest, oproti tomu znamenaly opak. A nikdo nechtěl udělat cokoli, co by jeho mladšího bráchu poslalo do konzervy. Ti, co se scházeli u ohně a pili – čímž jistě porušili hromadu předpisů a minimálně by na sebe mohli přivolat hněv nižšího důstojníka Krini –, už většinou neměli co a koho ztratit. Anebo jim to bylo po letech mimozemské nadvlády jedno. Člověk pod neustálým stresem nakonec otupí. Tak to bylo vždycky.

„Podej mi tu láhev, ty starej pardále,“ rozzářily se oči Hansovi, který se po flašce natáhl jako první.

Byl rozhodně nejmladší z celé táborákové skupiny. Myslím, že neměl víc než šestnáct. Rozhodně ale do jednotky zapadal lépe než my dva s Gerasimem. Byli jsme tu bezkonkurenčně nejstarší. I tomu kříplu Kriňovi mohlo být sotva třicet. Většina ostatních byla ve věku od dvaceti do pětadvaceti, i když s tím vším, co měli za sebou, působili starší, než kdyby žili jednoduchý život na Zemi. Dávalo to smysl. Mladí, odolní, už zmatlaní propagandou a tvrdým drilem. Mnozí z nich skutečně věřili ve Společenství, v Nový úděl lidstva, který Souručenství hlásalo z každé televize, z každé internetové stránky, z každého filmu. Co jsme věděli z posledních zpráv, které jsme dostávali, situace na Zemi se skutečně normalizovala. Zdecimované lidstvo teď až na výjimky poslušně zaujalo místo v pyramidě Společenství a většina lidí byla připravena políbit každý modrý zadek, který šel okolo, i kdyby to byla jenom modřina na prdeli nějakého bezdávka.

„Zas tak starej nejsem,“ usmál se Gerasim, ale láhev Hansovi podal a posadil se k ohništi.

V noci celé okolí zalila záře ohňů. Hlavně pomocné sbory měly omezený přísun energie,

takže na vaření a ohřev vody na mytí používaly staré dobré spalování. Mladý Bulhar Nikola na náš oheň zrovna přiložil hromadu dřeva, které, sotva ho olízly plameny, zavonělo jako spálený benzin. Hodně lidem to připomínalo domov a probouzelo v nich nostalgii.

Z druhé láhve se napil sám Gerasim, a než se posadil na udusanou zem, předal ji Violette. Francouzka, na pohled spíš věkově bližší Hansovi než ostatním, se mocně napila a poslala ji k Lucasovi s Lulou. Oba pocházeli z nějakého brazilského slumu kousek od Ria de Janeira. Moc se s námi nestýkali, dnes nejspíš výjimečně dostali chuť být společenšší. Vypadali jako bratr a sestra. Měli v sobě hodně černošské krve, tak možná proto. I v záplavě všemožných mimozemských druhů jsem měl pořád problém od sebe navzájem rozeznat jednotlivé černochoy nebo Asiaty.

„Jestli mi všechno vychlastáte, nachčiju každému z vás v noci na hlavu.“

Hlas patřil Borutovi, což byl buď Bělorus, nebo Litevec, nebo Polák, a možná cokoliv jiného. Přišla na něj řada s hlídáním chlastacího kroužku před Kriňovou případnou přepadovou kontrolou.

„Nemáš hlídat?“ zavrčel na něj Nikola.

„Až se napiju.“

Boruta byl dost neomalený chlápek, takže bylo možné, že nám v noci nachčije na hlavu tak jako tak. Měl víc tetování, než kolik v životě sklátil holek, což u všech, co vyrostli ve výcvikových táborech Společenství, dávalo smysl. Ne tak ta tetování. Musel si je nechat udělat do svých patnácti, ještě na Zemi. Stejně jako ty tři jizvy, co měl na krku.

Lula mu podala láhev, a když tak třetinu vypil na jeden zátah, hodil ji Gerasimovi a zmizel na slíbenou hlídku.

„Čurák,“ zašeptal Hans.

„Hraješ si na Kriňu?“ usmála se Violette. Pohladila si přitom krátkého ježka. I ona měla pár jizev, a to právě na hlavě. Nejspíš měla kdysi rozbitou lebku. Patnácticentimetrový klikyhák ukazoval, že moc nechybělo a mozek by jí z ní vytekl ven.

„Hraju si na chlapa, co nechce do separátu,“ odsekl Hans.

„Na separát jsi moc drahej. Výcvik, přemísťování přes půl vesmíru, to už je nějaká investice. Jasně, když nasereš zuuritu, zlomí tě vejpůl, ale to už je daň za to, že sloužíš se zvěří,“ pokrčil rameny Gerasim.

„Asi bych volil slova opatrněji, Johanne,“ rozhlédl se Hans okolo.

Všichni ostatní zmlkli. Alkohol mnohým z nich rozvázal jazyk, ale stejně se báli. Počítali,